

פתחתי אותו בסקרנות ובקבוק קוקה-קולה הצ'יץ מולי. התעלמתי מהמילה קוקה ושתיתי כוס לחיים. יש גם פלטה חשמלית. נגמר עידן הפתי- לים של נירייה-טואלט והמגררינה. סכינים עומדות הופשי על הכיור. לא מפחדות מהי סודרים. עד עכשיו הן היו מתחבאות עמוק עמוק בזולת.

אין חומות, אין גדרות. יש רשא, יש פרי- חים. ממש כמו "בנה ביתך" בתוך שכונת- עוני.

העיקר שהכל מותר. מעשנים רק קנטו ו- מרלבורו. יש כסף בכיס. הטלפון הציבורי פתוח נוי-סטופ וקצין-שיקים, שאיני מזכיר את שמו, מנהל כאן את כל הפרוייקט. יש כמונו איסורים ... שהרי לא יהפוך

06.45, אני עולה על אוטובוס 621. בוקר, די קריר, כל הנוסעים כאילו מערבי-הסעורית, פנים של נפט". רק אני מחייך. לך תסביר להם כמה זמן כבר לא התיישבתי ליד היילת ב-07.00 בבוקר. אני מודה שביום הראשון הצצתי לה מבעד לחרכי החולצה לדלות אולי הבוק של שר.

אחרי יומיים של נסיעה, כשאני עולה לאר- טובוס, שולפת אשה, שיושבת אחרי הנהג, את העולם הזה ואומרת לנהג — אמרתי לך ש- זה, זה זה. מסתבר שכל הנוסעים כבר שנים יודעים שמי שעולה בתחנה הזו הוא אסיר. רק אז הבנתי למה כמעט לא מתיישבים לידי, אפילו כשיש מקום.

אני יורד בתחנה המרכזית בפתח-תיקווה, קונה עיתון וצועד לאטי-לאט עד המישר. אני

לחייילת בבוקר

מריח בחוץ את האוויר החופשי

מעשן רק מרלבורו וקנטו

שותה נס קפה בחלב

העיקר: רואה הרבה נשים

הולך ברגל, מסתכל בחלונות-ראווה, מרגיל את העיניים לחופשי. במישרד אני מתייצב כבר ב-07.30 בבוקר, קונה בייגלה בחמאה, שותה נסי-קפה עם חלב. תענוג.

ביום הראשון עמדתי בחלון, וראיתי מישהו מוכר עובר, קראתי לו ותוך כדי דיבור כמעט נפלתי למטה. שכחתי שאין סורגים. שיקום מסוכן.

בשבתות אנחנו נשארים ב"בסיס". יוצאים הביתה כל שבת רביעית. פעם בשבועיים יש גם אפטר. לילה בבית. אפילו אני, שכותב את זה, כמעט לא מאמין שאמנם זה כך. נראה לי חלום העניין כולו.

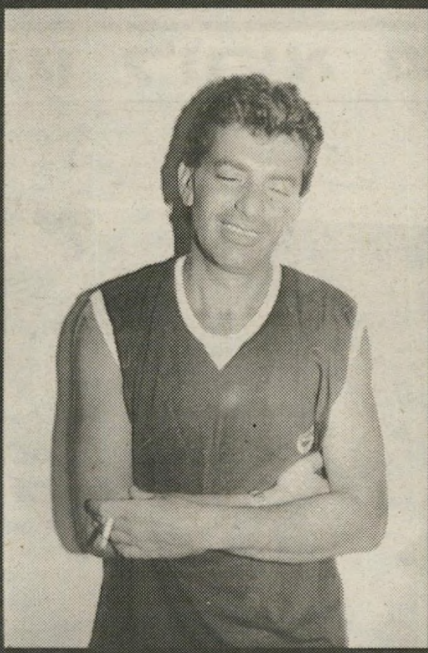
ביום שבת חגגנו לניסן אוולאי שיחרור במזל טוב. קיבל שלישי. היום קשה לקבל שלישי. אני זוכר, כשהייתי צעיר, היו עוד מוכרים קרח בבוקרים, ואז היית אמר למוכר תן שלישי. בלי בעיות היה שולף את הדוקרן ונותן.

ניסן די מפורד לצאת החוצה אחרי גלי הרציחות האחרונים. אומרים שהגישו בכנסת הצעה לחוק חדש: "רצח בכמות מיסחרית". פעם רצח היה לשימוש אישי, איזה מניאק, מלשין, ער-מדינה, כל אחד והחשבון האישי שלו ... היום כבר לא שואלים מי? שואלים כמה?

אולי בהזדמנות זאת הערה קטנה לארון צ'יץ'.

אני מכיר את מישפחת שניר מיפן. הלוואי הרבה גברים כמו מוחמד. תסתכל קצת בווי- לות סביבך באפקה. אני "עבדת" באיזור שלך ידידי. אל תשכח שהייתי "ספק הבוה" מה". ממה שאני ראיתי, באפקה יש יותר לנקות מאשר ביפן, אפילו אם אתה חושב ככה בלב, יה בן-ארם, כבר המת ... ממתי מנקים עיר עליידי רציחות?

רציתי לחזור קצת לעבר ... אבל מכאן, ממרומי המישרד הזה, מה שהיה אפילו לפני שבוע נראה לי כמו "זיכרונות מאפריקה". אז אני מוותר. אייבי, עבר עוד יום...

KODAK TMY 5053